

Nº 109. ANY VIII.
Barcelona, 1 de
Setembre del 1952.

Portantveu del C.C.
del Partit Socialista
Unificat de Catalunya.

COMENTARIS

Per Joan Comorera, secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La - Crisi - del - règim - FRANQUISTA

Les negociacions del senyor Franco amb els imperialistes nordamericans han tocat un punt mort. Els estrangers coneixen aproximadament les causes de la crisi. Els subjectes del terrorisme franquista, no en saben un borrall. A l'exterior, la premsa informa i comenta. Aquí, la premsa, aquesta premsa que ha realitzat "el ideal a que todo periodista honesto e inteligente (?!!) debe aspirar al ejercer su funcion con la dignidad y con la vocacion de un sacerdote" - La Vanguardia botiflera, 30 d'agost -, no informa i comenta amb indignacio d'"orden y mando". Què vol el ianqui? Què demana el "Caudillo"? Heus aci els termes d'una qüestio transcendental i l'envit de la qual és la vida de tots nosaltres. Els ianquis demanen bases navals i aèries, volen hipotecar, de fet, la independència i la sobirania de l'Estat espanyol. El senyor Franco mercadeja, fixa preus que aquells consideren excessius. En el fons, doncs, estan d'acord: un vol comprar i l'altre vol vendre. Vist des d'aquí, l'acord no és ni molt menys impossible, car, com diuen els castellans, "ya vendrà el tío Paco con la rebaja", mentre el senyor Paco disposi de vides i hisendes. Vist des de fora, l'acord no és tant fàcil ni imminent.

La crisi de les negociacions ha pertorbat la digestio dels galinsogats botiflers de "La Vanguardia". No dubten pas del "Caudillo", no! No volen saber res, ni opinar res, ni informar de res, car tenen "plena confianza en las luces y en el patriotismo excelso" del senyor Franco. La crisi, però, els astora. Perquè no ens han donat ja, els ianquis i Espanya, "un abrazo verdaderamente fraternal"? Els botiflers no gosin analitzar a fons el problema i gemeguen: "de ahí nuestra pena por el hecho triste de que pudieran existir, aquí o allá, Caines mas o menos emboscados".

"Caines mas o menos emboscados, de aquí o de allá"? Què vol dir aquesta frase bíblica del galinsoga que es creu "ejercer con la dignidad y con la vocacion de un sacerdote"? Quins son i on son els "Caines de aquí"? Quins son i on son els "Caines de allá"? Sense resposta. El "Cain" de "La Vanguardia", bon "sacerdote", conreu el misteri.

"Los Caines de allá"? Son els exiliats - 130.000 a França, 100.000 a la Unio Soviètica, democràcies populars i Amèrica llatina - els quals no han renunciat a la Republica ni hipotecat la independència i sobirania de l'Estat espanyol. Son la classe obrera i els partits obrers i els sindicats i a la capdavantera de tots ells, els partits comunistes i la Federacio Sindical Mundial. Son les masses democràtiques del non enter que no han oblidat ni oblidan que Franco és fill de Hitler i Musso - - - - -

lini, el supervivent feixista d'un nazifeixisme per l'anorrenement del qual desenes de milions d'homes han sofert mort i tortura. Són la Unió Soviètica, les democràcies populars, les nacions més democràtiques d'Amèrica, les quals mantenen relacions diplomàtiques amb el Govern de la República en exil. Són els governs de les democràcies anomenades occidentals, membres o no del Pacte Atlàntic i que espontàniament o no senten i respecten l'antifranquisme incorruptible de llurs pobles. Són els democrates de Nordamèrica que opinen, actuen i es fan respectar, malgrat els gangsters tipus Mac Carthy, els feixistes de la Legió Americana i el reaccionarisme d'uns diputats i senadors la majoria dels quals són els representants no del poble, sino de "gangs" subvencionats per les onnipotents empreses monopolistes. Són els homes i les dones honrats d'arreu, els humans que volen per a ells i per a nosaltres una vida de llibertat, de pau, de treball, de veritable democràcia.

Los "Caines de aquí"? Plantejat així, en general, aquí tots són "Caines", menys els analfabets de la premsa "sacerdotal" i encara!, car també en els seus treballs el "virus denominac". No s'ha dit: "la premsa liberal por la que algunos claman y que muchos anoran en su fuero interno" - La Vanguardia botiflera, 30 d'agost -? Hi han més Caines del que sembla i, apart de Franco i la guardia mora, les canises brutes, els galinsogués i els estraperlistes d'uniforme, de sotana i d'"hayge" Munoz i Cia., els "Abels" potser els comptarem amb els dits de la mà.

"La Vanguardia", pero, no parla pas en general. Apunta ben concretament i en fer-ho confessa que el règim franquista està en crisi, corsecat per les contradiccions internes d'unes forces unificades per un "orden y mando" i en oposició aferrissada per les realitats concretes i antagonismes inconciliables: Franco i Falange i la resta enfront.

No n'és una prova el frnètic exhibicionisme de Franco? El titellisme elevat a política d'Estat? La multiplicació dels discursos Pichiponians? La inauguració de dispensaris de poble i de casetes a 250 pessetes de lloguer? La presidència de "novilladas" de barriada? S'ha proclamat protector del non àrab. A punta de llengua ha conquistat l'aliança ofensiva i defensiva de la poderosíssima República de Libèria. En moment de sublim exaltació converteix les dones espanyoles en mares de peixos: "las riquezas de la mar, orgullo de nuestra raza" - La Vanguardia botiflera, 26 d'agost -. Deixant-se endur per furies interiors acusa els monàrquics de les dues branques d'haver llençat espanyols contra espanyols per ordre uns dels anglesos i del Vaticà altres, oblidant que ell desfermà la més sagnant de les guerres civils i el terrorisme més massiu i de més llarga durada per ordre de Hitler, de Mussolini i del Vaticà - La Vanguardia botiflera, 26 d'agost -
I pel mètode de la negació, declara la guerra als monàrquics de tot pel: "yo os aseguro que mientras nosotros alentemos, mientras vivan los hombres que combatieron en nuestra cruzada, mientras existan corazones españoles que hayan vivido los días tristes de la decadencia, en España no volverá más a darse el caso de pelear españoles contra españoles". "Los días tristes de la decadencia"? No pot pas referir-se a la República car la decadència d'un Estat és un procés secular. A Espanya, és el

procés de la monarquia.

"Los Caines" que pertorben la digestió de l'anxufista Nº 1 de "La Vanguardia" botiflera, doncs, els monàrquics, ternites del règim franquista.

Els monàrquics volen i dolen. Discrepancies de principi amb Franco no en tenen. Els monàrquics volen la restauració. Franco vol Franco i després d'ell el diluvi, com el profètic Lluís XVè. de França. Vet'ací el problema diferencial. Els monàrquics acceptarien una pintura més o menys democràtica, en recerca d'escalí popular i d'un bon somriure internacional. En el joc de la competència, Franco també en compraria, sense abandonar del tot el roig-negre, si es podés desempallogar de Falange, d'una Falange que té encara en les seves mans la peça mestra del règim: el ministeri del Treball i el monopoli dels sindicats verticals. En política internacional els monàrquics i Franco volen signar el pacte Atlàntic i pateixen del mateix "dolalarium trunans". En política interior recolzen en les mateixes castes tradicionals i en l'opressió nacional contra Catalunya, Euzkadi i Galícia.

No ignoren, però, els monàrquics que la política de guerra de Franco és sumament impopular. I cobejen per la monarquia restaurada un fet consunt. I mentre acaparen alcaldes, ajuntaments i "mancomunidades", ministeris i ambaixades i altes jerarquies policials, militars i eclesiàstiques, teixeixen i broden la terenyina salvadora, voldrien que Franco, disfressat de "Capitan de Occidente" - "La Vanguardia" botiflera - els tregués les castanyes del foc. Saben, també, que Franco i el seu règim feixista són l'obstacle insuperable a totes aquestes i altres ambicions. I es perden les engrunes d'un banquet dol.leric a les acaballes. Del préstec de 62 milions de dol.lars, només 32 s'han compromés en dos anys. Dels 100 milions votats l'any passat per un Congrés feixistitzant, no n'han vist ni un. Dels 125 milions acordats enguany pel mateix Congrés ni un dol.lar serà tocat si abans no es concedeixen bases navals i aèries.

I els maltractes de Franco amb el govern nordamericà van d'Herodes a Pilats, perquè el poble nordamericà no creu que un règim feixista sigui el més adient campio de la democràcia, ni els pobles europeus no estan ni estaran disposats a transigir o aliar-se amb un feixisme supervivent, com no estan ni estaran disposats a fer la guerra a la Unió Soviètica i a les democràcies populars. És tot un dilema.

Hí han, tantmateix, Franco necessita la coacció i el terror de la guerra. Els monàrquics, no. L'afernament de la pau serà fatal a Franco. Amb l'afernament de la pau els monàrquics continuarien vivint i somniant. Franco és un criminal de guerra, en les llistes de la Unió Soviètica. Els monàrquics estan lliures d'aquest estigma. Per consegüent, els monàrquics poden analitzar millor el problema i no menysprear la potència veritable de la Unió Soviètica, d'una Unió Soviètica que el 1955, a la fi del pla quinquenal en execució, produirà: 45 milions de tones d'acer, en 5 anys un augment equivalent a la producció francesa; 35 milions de tones de carbo, un augment en 5 anys equivalent a la meitat de la producció actual anglesa; 70 milions de tones de petroli, en 5 anys un augment superior a la producció de Pèrsia, abans de la nacionalització; 180 milions de tones de cereals, més de dues vegades per persona que

a Espanya en anys de bona producció, 162 milions de quilovats hora. D'ací la tàctica contradictòria dels monàrquics. Enpenyen a Franco i li posen pells de taronja sota les sabates. Tiren del carro franquista i li posen bastons a les rodes. Carreguen els canons d'almiralls i generals, de "jerarcas" i bisbes, d'alcaldes i boines i davant el disparador hi veuen sempre un interrogant. Es daleixen pel Pacte Atlàntic i a cau d'orella xiuxiuegen el que crida el Govern de la República: no reconeixeran cap pacte, tracte o compromís del tirà Franco... Son els "Caines de aquí". Perquè no ho diuen els galinsogues de "La Vanguardia" botiflera? Esperen l'"orden y mando" del "Caudillo" o d'un "viccaudillo" que és fa el ronça?

Maleurats monàrquics! Més que a Hamlet s'assenblen al ruc de Buridan, aquell pobrísse ruc que no decidint-se a menjar primer la palla o la garrofa, es va es va morir de gana.

Malgrat tot, el règim franquista està en crisi!

6-----

DESperta Catalunya!

.....8-1952.....

Si el nacionalisme és una concepció burgesa, el patriotisme ha d'ésser la concepció de la classe obrera. No deven, doncs, respondre a les provocacions nacionalistes del franquisme amb explosions de nacionalisme català. Hem d'oposar a l'assimilisme violent, terrorista del franquisme, un patriotisme refermat i actiu. I essent el patriotisme, essencialment, voluntat de pervivència nacional, Catalunya triomfarà.

No hem de subestimar la tècnica descatalintzadora del franquisme. Seria aquest un error gravíssim. Per bé que el franquisme segueix canins coneguts, per manca d'imaginació creadora, la seva acció és sumament perillosa. No s'accontenta en perseguir la llengua catalana, de privar-nos del nostre instrument natural de cultura i expandiment, de robar-la al nivell de "patois" groller. No es limita a convertir Catalunya en colònia d'una burocràcia armada i d'una burocràcia civil innoral, superba, assenyorçada, provocadora - "hable usted cristiano! no ladre usted!" - en esbandir els de tota funció política, sindical, cultural, tècnica, jurídica, administrativa. L'acció descatalintzadora del franquisme és integral i, per consegüent, demogràfica.

Certament, la Catalunya d'avui no és pas la Catalunya del 19 de juliol del 1936. La població catalana ha perdut en quantitat i en qualitat. La població no catalana ha augmentat en quantitat, per bé que no en qualitat. Una generació catalana ha estat anihilada per la guerra i la repressió. I no una generació qualsevol, sino la de Macià i Companys, dels dirigents de la vida política, sindical, cooperativa, cultural, econòmica de Catalunya, la generació del 14 d'abril del 1931, del 19 de juliol del 1936, de les batalles de Terol, del Segre i de l'Ebre: la generació més dinàmica i més conscient, fruit d'una centuria de renaixença pàtria. A l'ensens, una massa enorme de treballadors misèrioses, fugint de la misèria i de la repressió, considerant-se altres, en tant que "ex-combatientes", els protegits del règim, ha innigrat a Catalunya i ha treballat.

sat a fons els percentatges i les perspectives. Aquesta immigració continua, car és una política conscient del règim.

D'ací que se'ns planteja un dilema indefugible: assimilar, incorporar a la vida catalana la massa immigrada o resignar-nos a un període de decadència amb el consol relatiu d'una possible i llunyana segona renaixença. El dilema no es pot resoldre més que d'una manera: Catalunya ha d'assimilar la massa immigrada.

Que Catalunya pot fer-ho, ens ho demostra la reflexió i l'experiència. El nivell de vida i cultural dels catalans, per bé que hagi sofert una caiguda vertical sota el franquisme, és la força superior al de la massa immigrada i aquesta, per consegüent, mai no podrà assimilar-los. Els immigrants són obrers, treballadors, són víctimes d'un règim de terror i de misèria, són malaurats que cerquen pa, benestar, tracte humà, una perspectiva de progrés i llibertat, són germans dels obrers i treballadors catalans. I per bé que molts d'ells, recent arribats, estan plens de prejudicis, la realitat de la vida catalana els guanya, els neteja de terrenys el cervell, generalment amb rapidesa. I quan s'adonen i comprenen les monstruositats que es cometien contra Catalunya i els catalans, es revoltien i es convertien, en la mesura que intinen amb nosaltres, en simpatitzants, en aliats i en germans de lluita.

No patin pas d'optimisme a ultrança. Reflexionen i recorden els antecedents. No és la d'avui la primera riuada. En temps de Primo de Rivera ni va haver una també enorme. Aleshores es planteja el dilema d'avui i es va resoldre positivament com resoldren el d'ara si són catalans conscients i assenyats. Què va ocorre? La prova de foc varen tenir-la en les eleccions constituents de juny del 1931. Lerroux va presentar una llista de presidents dels "centros regionales", donant per bo el suposat anticatalanisme dels immigrants. Aquests, però, votaren en massa la llista encapçalada pel President Macià. I els fills dels immigrants del període de Primo de Rivera són avui bons catalans com els de la vella nissaga.

En la perspectiva albiren la mateixa victòria. Catalunya assimilarà la nova massa immigrada, perquè els ofereix una vida més justa, més decent, més lliure. Altrament, una reacció nacionalista dels catalans completaria la tàctica franquista enfrontar obrer a obrer, poble a poble, dividir per a vèncer i esclavitzar-nos a tots.

No fem el joc de l'enemic !

Visca Catalunya ! Visca la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques !

Ajut a "Treball". - Hem rebut: Josep, 100 pessetes; Manel, 50; Mercè, 30; Sirius, 25; Coreà, 25; Guinera, 25.